

ΠΕΡΙΛΕΤΤΑΙΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΔΑΔΕ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατόπι ο Τρούις προχώρησε πρώτος προς τη μεγάλη αβούσα. Έκει βλέποντας το νέο, ο άπιστος κόντευε να τελειώσει το δεικνω του, ο βαρωνίσκος κατασφύρισε:

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε τον ξενοδόχο με αίσθητό τόνο. Δέν εσυμφωνήσαμε ότι κατά το διάστημα της παραμονής μας στη Βεϊλάνδη το ξενοδοχείο θ' άνιχεν δλοκλήρω σέ μιάς; Ποιάς είνε αυτός ο ξένος που κάθεται εκεί;

— Δέν είνε ξένος, ευγενέστατε, έσπευσε ν' άπάντησε καταθορυβημένος ο ξενοδόχος. Είνε ο άνεμικός μου Άνδρέας Σκαπίον, γιός του άδερφού μου και φοιτητής του Πανεπιστημίου της Όξφόρδης...

— Καλώς τόν βρήκαμε λοιπόν!... Ο άνεμικός σου, καθώς βλέπω, είνε νόστιμος νέος και φράίνεται μάλλον σάν ευπατρίδης.

— Ο μακαρίτης ο πατέρας του ήταν άστολαίος στό Δουμπλάργκ της Σκωτίας... — Ά, ώστε είνε Σκώτος ο κιο-άνεμικός σου; Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν.

Και ο βαρωνίσκος έλλησισε τόν ύποθετικό σπουδαστή και τόν εκύταξε από πάνω ως κάτω περιφρονητικά, πράγμα που έκανε ν' άνεβη δλο το αίμα του Ρογήρου στό μάγουλό του.

Ο σίρ Τζών Τρούις παρετήρησε την ταραχή τού νέου και θέλοντας ν' άστεινέθη είπε:

— Δειλός σάν κοριτσάκουλο!... — Έπειτα, παρατηρώντας τόν Ξίφος τού νεανίου, πρόσθεσε κοροϊδευτικά:

— Δική σας είνε αυτή ή σουβίλα, κύριε Άνδρέα Σκαπίον;

Ο Ρογήρος Βάλτερ σ' αυτά τά λόγια έγινε με μιάς σάν τ'ο κερύ κ' άπάντησε Ξηρά:

— Ναι, δική μου είνε... Ο Γιλδέρτος άντελήφθη ότι τά πράγματα χειρότεραναι και ότι θά είχαν δυσάρεστο άποτέλεσμα. Προσπάθησε λοιπόν να έπισήνη την προσοχή τού βαρωνίσκου σ' ένα ψητό κεφάλι άγριοχοιρούνου, που ιεροποιεί να στόλιση και τ'ο τραπέζι της βασιλείας Έλισαβέτ, κατά την έκφρασή του.

Ο βαρωνίσκος όμως τού δέχθηκε τή φλυαρία με μιά άντιπόμνη χειρονομία και γινώνοντας πάλι πρὸς τόν Ρογήρο έξακολούθησε:

— Δέν μου λές, παλληκάρη μου, σέ παρακαλώ, από ποτέ οί σπουδαστάι της Όξφόρδης φέρουν Ξίφος σάν ευπατρίδα, άντί να παραγεμίζουν τὸ κεφάλι τους με παντός είδους άχρηστες γνώσεις;

Τότε ο Ρογήρος πετάχτηκε όρθος και οίχονοντας στόν Τζών ένα βλέμμα που σπανθηροβόλουσε άκ' την όρμη, άποκρίθηκε:

— Οί σπουδαστάι της Όξφόρδης μεταχειρίζονται τὸ Ξίφος γιά να διδάσκουν την καλή συμπεριφορά στόνς κακομαθημένους βαρωνίσκους!

Και κερανοῖς άν έπεσε έκινη τή στιγμή μέσα στην αβούσα, δέν θά προσξενούσε στό βαρωνίσκο τέτοια καταληκτική έντύπωση, δση τού έκαμαν τά λόγια τού νέου. Άνεμώς έφερε τὸ χέρι του μηχανικά στό λαβή της σπάθης του, αλλά θεωρώντας άνάσχι τού έαυτού του να μετρηθῆ μ' έναν τόσο μικρό αντίπαλο, φώναξε στόνς ύπηρέτες:

— Πιάνω! Ντίκ! Δαδίθ! Έλάτε εδῶ με τ'ο ραβδί σας και πετάξτε έξω με τίς κλισσιές αυτών εδῶ τόν άρχείο, που μου παριστάνει τόν παλληκάρη!...

Ο ξενοδόχος ύψωσε άπελασιμένα τά χέρια του πρὸς τόν σφάνο, ψιθυρίζοντας:

— Τι ήθελα εγῶ να βάλω αυτόν τόν δαίμονα μέσα στό ξενοδοχείο μου, γιά να μου φέρη τώρα τέτοια ταραχή; Καλά λέει ή παροιμία: «Άν σπείσης άνεμο, θά θερίσης άνεμοσύνη!...»

Έντοματῶν όμως ο Ρογήρος προσχώρησε πρὸς τόν βαρωνίσκο με ύφος άπειλητικό.

— Άφήστε ήσυχους τούς ύπηρέτες, τού φώναξε. Η συγγένειά μου με τὸ Σκαπίον είνε ένας μύθος, που δημοφγήθηκε γιά να δικαιολογήση την εδῶ παρουσία μου. Ονομάζομαι Ρογήρος Βάλτερ κ' είμαι ευγενής τουλάχιστο δσο και σεις. Μπροστείτε λοιπόν άξίολογα να διασταυρώσετε μαζί μου τὸ Ξίφος, χωρίς να πάθη τίποτε ή υπόληψή σας. Θά εύσπλαχνηθῆτε να μου έρητήσετε συγγνώμη ή προτιμάτε να μονομαχήσουμε;...

Ο σίρ Τζών άρχισε να γελιά δυνατά. Κατόπι φώναξε: — Βλέπω ότι σας χρειάζεται ένα μάθημα, κύριε Ρογήρε Βάλτερ, και θά σας τὸ δώσω μ' δλη μου την εύχαρίστηση. Πάμε!

— Πάμε! είπε κ' ο Ρογήρος ακολουθώντας τόν ύπαστή του. Ηγχαν στη μικρή πλατεία που άπλωνόταν μπρός στό ξενοδοχείο.

— Σας άρέσει εδῶ; ρώτησε ο βαρωνίσκος. — Είνε θαυμάσια, άποκρίθηκε ο Ρογήρος. Έχουμε και τούς μάγουτους πρόχειρους...

Όλοι οί ευπατρίδα, οί στρατιώτες και οί ύπηρέτες, που άποτελούσαν τή συνοδεία τού κόμητος, έβγχαν άκ' τὸ ξενοδοχείο συγχρόνως με τούς δνῶ άνταλλάξ και σχημάτισαν γύρω τούς κύκλο.

Οί περισσότεροι άκ' αυτούς εκύταξαν τόν Ρογήρο και χαμογελούσαν ειρωνικά. Ο νεανίας όμως, χωρίς να δῶση σημασία στίς πειραχτικές ματιές τούσων τούσων, μάζεψε τὸ μονόθυ γύρω άκ' τ' άριστερό χέρι του κ' έλαβε στάσι άμυντική. Άλλά τή στιγμή που έπαύετο να διασταυρώση τὸ Ξίφος του με τόν αντίπαλο του, μεταξὺ τόν θεατῶν παρατηρήθηκε κάποια άνιμια.

Ένας θροαίωτος ευπατρίδης, με μεγαλύτερη πτολή, είχε φτάσει στη μικρή πλατεία, βασιτώντας άκ' τὸ μπράσο μιά κυρία λίγο πιο μεγαλειότερη άκ' τόν, αλλά θαυμασιῶς θροαία. Δνῶ νέες, Ξανθές κ' ίσκητά όμορφες κ' αϊτές, συνώδευαν την κυρία...

Ο ευπατρίδης που εμφανίσθηκε τόσο άξαρνα δέν άρχισε να άντιληφθῆ τί συμβαίνει. Τά γυνιά σπαθιά, ή στάσι τόν άντιπαλόν, ο τρόμος τού ξενοδόχου και τόν κατάλληλον του έδειχναν φανερά τὸ έπρόκειτο να έκτυλιχθῆ μπρός στό ξενοδοχείο.

Τὸ πρῶτα τούκανε στην άρχή κατάληξη. Ψιθύρισε κάτι στην κυρία που συνώδευε κ' έπειτα εκάλισε τὸ βαρωνίσκο κοντά του.

Ο θαρσῶς ευπατρίδης έλλησισε δειλά και σνεπατάμένα.

— Τι συμβαίνει εδῶ, κύριε; τόν ρώτησε μ' άσπυρό τόνο.

Ο βαρωνίσκος πλησίωσε τόν ευπατρίδη, τόν χαίρησε με σεβασμό και τού εξήγησε τί είχε συμβῆ.

— Ο νέος αυτός, ετόνως φράίνεται πολύ ύποπτος. Ο ευπατρίδης γύρισε τὸ βλέμμα του πρὸς τόν Ρογήρον Βάλτερ και τόν κτύπησε με προσοχή. Τὸ παρουσιαστικό τού νέου, ή ύπερήφανη στάσι του και ή τόλμη του τού έκαμαν έντύπωση.

— Πῶς είπατε πὸς λέγεται ο νέος αυτός; ρώτησε τόν βαρωνίσκο.

— Ρογήρος Βάλτερ, μολόρδε. Παρουσιάστηκε στην άρχή ως άνεμικός τού ξενοδόχου, γιά να γίνη δεκτός στό πανδοχείο, μιά άπάντα στη λογομαχία του μαζί μου; άναγκάστηκε να πῆ τὸ πραγματικό του όνομα.

- Και τί ζητάει στα μέση αυτά;
- Αυτό θά ήθελα να μάθω κ' εγῶ, μολόρδε.
- Φαίνεται ύποπτος;
- Σ' είμα να τουλάχιστον φράίνεται πολύ ύποπτος.
- Ο ευπατρίδης έμεινε μερικῶς σιωπηλός και βυθισμένος σέ σκέψεις.

Κατόπι ψιθύρισε, σάν να μιλούσε στόν έαυτό του: — Δέν είνε δυνατόν... Ένας νέος... Ά βέβαια, ποτέ δέν θά τούμωυσε ούτε να σκεφθῆ τέτοιο πράγμα... Άλλά ποῦς Ξερεί πάλι... Γ' αυτό καλά θά κάμωμε να τόν επιβλέπουμε τὸ φιλαράκο...

Ο βαρωνίσκος, που άκούγε τούς ψιθυρισμούς αυτούς τού ευπατρίδου, υπεκλήθη και τού είπε:

— Ο μολόρδος έχει δίκιο. Πρέπει να επιβλέπουμε τούς πάντας. Υπάρχουν φράίνεται άρκετοί παράφρονες άζωα, που νομίζουν πὸς μπορούν ναλευθερώσουν την Μαρία Στοδερτ άκ' τή φυλακή της. Δέν πρέπει να ηορμάζουμε πριν κρημιστούν δλο αυτοί οί άφοσιωμένα τίς εκπαιτῶν βασιλίσσης...

Ο μολόρδος κόντησε τὸ κεφάλι του έγκρίνων τίς σκέψεις τού βαρωνίσκου.

Όλη αυτή την ὦρα ο Ρογήρος Βάλτερ έμεινε άτάραχος στη θέσι του, άνομιπώντας στό γυμνὸ σπαθί του.

(Άκολουθεί)

— Πάμε! είπε ο Ρογήρος ακολουθώντας τόν ύπαστή του

